

15 Mei 1916.

No. 10.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

☐	Weest niet als uwe vaderen, tot dewelke de vorige profeten riepen, zeggende: Alzoo zegt de Heere der heirscharen: Bekeert u toch van uwe	☐
☐	booze wegen, en booze handelingen; maar zij hoorden niet, en luisterden	☐
☐	niet naar Mij, spreekt de Heere.	☐
	Zacharia tot de Joden.	☐

EEN NIEUW EN EEUWIG VERBOND.

uit

„Restoration of the Gospel”

door

OSBORNE J. P. WIDTSOE.

Het is een opmerkenswaardige karaktertrek van de boodschap van den Profeet Joseph Smith dat, niettegenstaande zij breed en omvattend is in haar oogmerk om het menschelijk geslacht te zaligen, zij toch van toepassing is op het strijdende leven van de armste van Gods kinderen. Inderdaad ligt hierin, voor een gedeelte althans, de meerderwaardigheid van het herstelde evangelie, vergeleken bij elke andere belijdenis of stelsel van geleerdheid aan de menschen bekend. De boodschap bepaalt hare pogingen niet alleen in de richting om de gemeenschap in zijn geheel te veranderen en te vervormen, ofschoon hare beginselen van hervorming wel heel de gemeenschap omsluiten, maar het allermeest richt zich deze boodschap tot de persoonlijkheid alleen, en zet hem recht, wetende dat wanneer de persoon, de enkeling, goed is en niet verkeerd, de gemeenschap zulks niet kan zijn. Dit, zoo houd ik er voor, is het ten grondslag liggende beginsel van het evangelie van broederschap in de Vereenigde Orde van God. Om een aantal onbekeerde zondaars te verzamelen en die te overtuigen; hen te organiseeren tot een ideale broederschap; te hopen dat zij, als gemeenschap, de wegen des Heeren zullen leeren kennen, zulks is verbeelding zonder grond. Dergelijke hoop kan niet worden verwezenlijkt. Maar om den persoon te bekeeren, de bekeerde persoonlijkheden te verzamelen, hen te organiseeren, in één Vereenigde Orde, en dan te hopen dat zich alzoo een ideale gemeenschap zal ontwikkelen, dat is geen verbeelding. Waar de persoon recht is, daar moet de gemeenschap recht zijn. Faalt de gemeenschap, dan ligt de fout aan de persoonlijkheden.

Allereerst dan wordt het de voornaamste belangrijkheid om in de kerk van Christus elk lid daarvan te inspireeren met idealen van reinheid, eer, en deugd. Het is om die reden dat de nieuwe openbaring geloof leert in God en in Zijnen Zoon Jezus Christus; een oprechte bekeering, of afkeering van het kwade; doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden, ten teeken van iemands nederigheid en oprechtheid van oogmerk; de oplegging der handen van hen die volmacht bezitten van God, om den candidaat tot een lid van de Kerk te bevestigen en hem aanspraak te doen maken op de aanwezigheid en de inspiratie van den Heiligen Geest; en steeds nadien een zorgvuldig inachtnemer van de groote geboden: „Gij zult den Heere uwen God liefhebben met geheel uw hart, en met heel uwe ziel, en met al uw verstand. * * * Gij zult uwen naaste lief hebben als uzelfen. Aldus is voor de behoorlijke toestand van de persoonlijkheid wel voorzien. Het is alleen omdat de liefde tot zichzelf sterker blijkt te zijn dan de liefde tot God en de liefde tot den naaste, dat de volmaakte wet van de Orde van Henoeh faalt in hare werking.

Hoewel het individu leeft zelden, zoo ooit, alleen. Waar het waar is dat het individu oprecht moet zijn zal de gemeenschap goed wezen, toch is het individu evenwel nog niet het centrum van invloed in het gemeenschapsleven. Dat centrum wordt veeleer gevonden in de woning of het tehuis. Aldaar zijn twee tezamen gebonden door heilige banden van liefde en aanbidding; en anderen door de dierbare banden van verwantschap. In de woning houden de geestelijke omstandigheden van den vader en de moeder — de besturende persoonlijkheden van een gemeenschap in 't miniatuur — in groote mate verband met het leven van de kinderen. Zooals deze kinderen geoefend zijn in het tehuis — neen, zooals de vader en de moeder in de huwelijksverhouding — zoo zal de familie een invloed voortbrengen ten goede of ten kwade in het gansche gemeenschapsleven. Deze waarheid was erkend door de profeten van ouds. En toen het evangelie hersteld geraakte, hadden wij het recht opnieuw wondervol geopenbaard te vinden, voortreffelijke waarheden aangaande de heiligheid van de familiéverwantschap.

Het behoeft daarom geene verwondering te baren dat Joseph Smith al vroeg reeds de vraag onder de oogen zag van het familieleven en het huwelijk. In de jaren 1830 en 1831, zeer spoedig nadat de Kerk was georganiseerd, begon hij de geïnspireerde „vertaling” der Schriften. Daar was het dat hij de geschiedenissen ontmoette van de aloude patriarchen en profeten. Hij merkte in deze geschiedenissen op — zooals in die van Jacob en zijne twaalf zonen, als een voorbeeld — hoe het familieleven heilig werd gehouden, en de familiéverwantschap in eere. Natuurlijk ontstonden in dit geval zoowel als in zoo vele andere in de geschiedenis van de Herstelling, vragen in het gemoed van den

profeet. Wat is de aard van de huwelijksverwantschap in de oogen van God? Wat zal de toestand zijn van man en vrouw in het toekomstig leven? Van welke belangrijkheid is de familieverhouding beide hier en hiernamaals?

Er is overvloedig bewijs dat de profeet Joseph Smith reeds in 1831 openbaringen ontving omtrent deze belangrijke vragen. Omreden echter het volk nog niet bereid was de groote waarheden die aan hem geopenbaard waren geworden te ontvangen, werden deze mededeelingen hen vele jaren lang onthouden. In eene openbaring van het jaar 1831 zeide de profeet alleen, betreffende het huwelijk, „dat wie alzoo verbiedt te huwen, is niet van God verordineerd, want het huwelijk is van God voor den mensch ingesteld; daarom is het wettig dat hij eene vrouw hebben zou, en deze twee zullen een vleesch zijn, en dit alles opdat de aarde aan het doel harer schepping moge beantwoorden.” (Leer en Verb. 49:15-17.)

Het was niet tot op 12 Juni 1843, dat deze heerlijke waarheden aangaande de heiligheid en eeuwigheid van het huwelijksverbond — lang van te voren aan den profeet Joseph Smith geopenbaard — aan zijne vrienden werden toevertrouwd om geschreven te worden en voorgelezen. Zelfs toen werd nog niet alles wat aan hem gegeven was geworden aan zijne vrienden geopenbaard. Maar in de publicatie van zooveel als hij gaf, werd een andere stap in het groote tooneelspel van de Herstelling ingeleid. Met het oog op de vervolgingen waaraan de eerste Heiligen waren blootgesteld, werd de openbaring niet officieel bekend gemaakt vóór 1852, vijf jaar na den moeizamen tocht door de woestijnen naar het Rotsgebergte. En wat is dit vermaarde hoofdstuk 132, van het boek der Moderne Schriftuur? Bij ontleding kan de openbaring onderscheiden worden in twaalf afzonderlijke deelen, als volgt:

(a.) De inleiding. De openbaring wordt gegeven als een antwoord op ondervraging. De Heer staat gereed een nieuw en eeuwig verbond bekend te maken. Verzen 1 tot 6.

(b.) Het Nieuw en Eeuwig Verbond wordt uiteengezet. Het huwelijk is niet alleen voor den tijd, maar voor alle eeuwigheid. Verzen 7 tot 14.

(c.) Een toelichting. De toestand van hen die alleen door aardsch gezag zijn verbonden, wordt verklaard. Verzen 15 tot 18.

(d.) Een toelichting. De toestand van hen die door het gezag van het Heilig Priesterschap zijn verbonden, wordt verklaard. Verzen 19 en 20.

(e.) Een waarschuwing. Zij die deze wet van het Priesterschap niet in acht nemen kunnen geene volheid van Gods heerlijkheid ontvangen. De onvergefelijke zonde wordt uitgelegd. Verzen 21 tot 27.

(f.) De daden van Abraham en andere patriarchen van ouds worden gerechtvaardigd. Verzen 28 tot 39.

(g.) De zonde van overspel wordt bepaald. Verzen 40 tot 45.

(h.) De verzegelende macht van het Priesterschap wordt verklaard. Verzen 46 tot 50.

(i.) Bijzondere onderrichtingen worden gegeven tot Emma Smith, de vrouw van den profeet. Verzen 51 tot 57.

(j.) De wet van het priesterschap betreffende meerdere vrouwen wordt verklaard. Verzen 58 tot 64.

(k.) De plicht van den echtgenoot jegens de vrouw, en die van de vrouw jegens den man in deze wet van het priesterschap, wordt verklaard. Verzen 64 en 65.

(l.) Slot. Meer nog zal hierna worden geopenbaard. Vers 66.

Opgemerkt zal worden dat de ten grondslag liggende gedachte in deze openbaring is, dat het huwelijk niet alleen voor dezen tijd zijn zal, maar voor alle eeuwigheid. Dit is het beginsel van het nieuw en eeuwig verbond. „Alle verbonden, contracten, verbintenissen, verplichtingen, eeden, beloften, verordeningen, verbandhoudingen, betrekkingen, of verwachtingen, die niet gemaakt zijn en niet ingegaan en verzegeld, door den Heiligen Geest der belofte, en dat bovendien allerheiligst, door hen die gezalft is, beide zoowel voor den tijd als voor alle eeuwigheid, — zijn van geene geldigheid, kracht of macht, in en na de opstanding der dooden; want alle contracten welke niet met dit doel gemaakt zijn, hebben een einde wanneer de menschen dood zijn.” (Leer en Verb. 132:7.)

Toegepast op de leerstelling van het huwelijk, bedoeld dit gezegde dat zoo wanneer een tweetal vereenigd is in het huwelijk, buiten het gezag der Kerk, hunne vereeniging slechts duren kan totdat de dood hen scheidt. Alsdan zijn zij niet meer gebonden door eenige wet, wanneer namelijk zij uit de wereld zijn. En in die andere wereld, welke te komen staat, aldaar zullen zij aangesteld worden als engelen, of bedienende dienstknechten voor hen die eene grootere glorie waardig zijn. De huwelijksplechtigheid behoort tot deze aarde en moet hier worden voltrokken.

Als echter een man eene vrouw huwt door het nieuw en eeuwig verbond — en aan haar verzegeld is, en zij aan hem door het gezag van het heilig Priesterschap — dan zal het contract tusschen hen van kracht blijven voor altijd door in de werelden zonder einde. De dood moge hen scheiden voor een voorbijgaanden tijd, dezelve echter kan hen niet voor altijd scheiden. In de opstanding zullen zij elkander weder ontmoeten. In het leven dat te komen staat zullen zij hunne blijdschap ontvangen en beseffen, verband houdende namelijk met hunne heilige betrekkingen als echtgenoot en vrouw. Zij zullen de tronen en koninkrijken beërven, heerlijkheden en machten, den getrouwen beloofd, „en zij zullen bij de engelen en de Goden, welke daar gesteld zijn, voorbijgaan tot hunne verhooging en heerlijkheid in alle dingen, zooals op hunne hoofden verzegeld geworden is, welke

heerlijkheid eene volheid en eene voortzetting van de zaden voor immer en altoos zal zijn." (Leer en Verb. 132: 19.)

Het moet echter worden herinnerd dat deze beloften alleen kunnen worden verkregen wanneer onverbreekbare getrouwheid tot bewijs kan worden verstrekt. „De lastering tegen den Heiligen Geest", zegt de Heer, in een deel van de openbaring betreffende het huwelijk, „welke niet in de wereld, noch uit de wereld vergeven zal worden, is dat gij moord begaat, waarin gij onschuldig bloed vergiet en tot Mijnen dood instemt, nadat gij Mijn nieuw en eeuwig verbond ontvangen hebt; en hij die deze wet niet onderhoudt, kan op geene wijze in Mijne heerlijkheid ingaan, doch zal verdoemd worden, zegt de Heere." (Leer en Verb. 132: 27.)

Door het woord van den Heer zelf dan is moord geplaatst als de meest afschuwelijke misdaad welke een mensch die het eeuwig verbond is ingegaan, bedrijven kan. En onmiddellijk hierop volgende is de zonde van overspel en ongetrouwheid aan het huwelijksverbond. Het nieuw en eeuwig verbond schrijft een volmaakte zedelijkheid voor, en een getrouwe betrekking in het huwelijk. De Heer bepaalt de zonde van overspel, en veroordeelt die. Ook veroorlooft Hij in het allerminst een dubbelen standaard van zedelijkheid. Het nieuw en eeuwig verbond en orde van het huwelijk schrijft reinheid voor in het huis, en geheiligde getrouwheid aan het verbond in het huwelijk gemaakt. De groote beloften van toekomstige heerlijkheid kunnen enkel worden verkregen door een getrouwe inachtnaam van het nieuwe en eeuwige verbond.

Grootere en voortreffelijker beginselen zijn nimmer gegeven geworden dan deze, verband houdende met de eeuwigheid van het huwelijkscontract. Hierdoor wordt meer dan ooit het tehuis en de woning het centrum van het gemeenschapsleven. De vader en de moeder, wanneer zij getrouw blijven, zijn tezamen verbonden door eeuwige banden. En ook hunne kinderen, worden de hunne door alle eeuwigheden heen. De dood kan voor hen geene verschrikking hebben. Het graf heeft zijne overwinning verloren. Want zij weten dat zij opnieuw uit het graf op zullen staan; en dan zullen zij opnieuw zich vermengen als vader en moeder en kinderen. In zoodanig eene woning kan waar geluk worden gevonden. Om evenwel zoodanig eene blijdschap te verkrijgen moeten beide partijen in het huwelijk geloof hebben in de goddelijke verordening en moet dezelve volbracht worden door het gezag van het Priesterschap van God. Als de verordening niet op die wijze wordt voltrokken, dan kan noch de man, noch de vrouw de volheid ontvangen van de heerlijkheid van God. „In de celestiale heerlijkheid zijn er drie hemelen of graden", zoo lezen wij in de eerste verzen van afdeeling 131 van Leer en Verbonden; „en ten einde de hoogste te verkrijgen, moet een man in deze Orde van het Priesterschap

(bedoelende het nieuwe en eeuwige verbond van het huwelijk) ingaan."

Het ten grondslag leggende beginsel van de heiligheid en eeuwigheid van het huwelijksverbond is onverbreekbaar. Het is een fundamenteel uitgangspunt in de maatschappelijke samenstelling van de Kerk. Waar de wereld voort gaat te huwen en te scheiden, en duizenden overtredingen begaat tegen de wetten van God en menschen, daar worden de kinderen van de Heiligen der Laatste Dagen in reinheid geboren, opgebracht in heiligheid, en geoefend in de vreeze van God. Hen wordt onderwezen dat het huwelijk een geheiligde verwantschap is; dat de verordening om twee menschen tezamen te vereenigen in het huwelijk, voltrokken zoude worden in eene heilige plaats met toestemming en onder het gezag van den Almachtigen God; dat alsdan de huwelijksverbintenis niet eindigt met dit leven, maar voortduurt door de ontelbare eeuwen van de nog ongebornen toekomst. Hoe kunnen kinderen, op die wijze opgebracht, met eenigen zweem van gunst en toestemming terneder blikken op het maatschappelijk kwaad — scheiding en overspel? Hoe kunnen zij meegaandheid betoonen met de geringste vormen slechts van onzedelijkheid en onreinheid, zoo verbreed in de wereld? Hun wachtwoord is steeds meer:

„Want Ik, de Heere, kan de zonde niet met de geringste mate van toestemming beschouwen.” (Leer en Verb. 1: 31.)

UITGEWORPEN.

„Deze dingen heb ik tot u gesproken, opdat gij niet geërgerd wordt. Zij zullen u uit de synagogen werpen; ja de ure komt, dat een iegelijk, die u zal dooden, zal meenen Gode eenen dienst te doen. En deze dingen zullen zij u doen, omdat zij den Vader niet gekend hebben, noch mij.” (Joh. 16: 2-3.)

Het was de Heer die deze woorden sprak tot Zijne leerlingen toen Hij nog bij hen was, en zich gedrongen gevoelde hun bekend te maken dat het spoedig zoude blijken uit de houding der wereld dat het evangelie, de blijde boodschap van zaligheid, door hen te verkondigen, niet door de wereld gewenscht werd. Omdat, om 's Heeren eigen woorden te gebruiken, „zij den Vader niet gekend hebben, noch mij.” Had het menschdom, en in het bijzonder het Jodendom, van die dagen den Vader gekend, en ook den Zoon, dan hadden ze den Verlosser, den Messia's, voor eeuwen geleden reeds hunne voorvaderen angekondigd, niet gekruisigd, niet verstooten. Dat zulks evenwel niet zoo was, doet ons het vervolg der geschiedenis duidelijk zien. Der geschiedenis die, in deze woorden, door den Zoons des Menschen voorspeld werd. 44 jaren na de hemelvaart van Christus, werd Jakobus onthoofd, nadat hij herhaaldelijk zijne getuigenis had gegeven, nadat hij herhaaldelijk, zoowel daadwerkelijk als figuurlijk, „uit de synagogen geworpen” was. 60 n. C. werd Mattheus met een strijdbijl gedood, al eveneens om den geloove en der belijdenis wil. Vóór dien nog, was Filippus, in het jaar 52, gekruisigd, even als zijnen Meester voor hem. Bartholomeus werd levend verbrand. Thomas werd met een lans doorstoken. Jakobus werd op andere wijze ter dood gebracht. Markus werd in de straten van Alexandrië gedood. In 74 werd Simon gekruisigd, terwijl Paulus, de groote brieveschrijver, door Nero werd onthoofd, in het jaar 66, te Rome.

Zoo is bijna elkeen der apostelen, door Jezus aangesteld om Zijne leer te verbreiden, toen Hij er niet meer was, op gewelddadige wijze

ter dood gebracht geworden. Wel bevestigde zich het zoeven herhaalde, door den Heer geuite, profetische woord aan hen, dat zij namelijk niet alleen uit de synagogen zouden worden geworpen, maar dat men meenen zoude Gode eenen dienst te doen door hen ter dood te brengen.

Aller geschiedenis herhaalt zich. Zoolang de geest van satan vaardig blijft over de aarde, zoolang zal hij trachten het godswerk te verstoren, en het werk van den Zoon eveneens. Weliswaar treedt hij telkens anders op, en handelt in overeenstemming met de omstandigheden, maar het doel van satans werk is steeds en overal hetzelfde, om namelijk het groote godsplan, den menschen eene eeuwige vreugde te bereiden, te verstoren en te verwoesten. Niet zoodra heeft de Heer zijne dienstknechten op de aarde, hen aangeëord met macht en kracht van omhoog, om Zijnen wil bekend te maken, dien wil die zoo in elk opzicht afwijkt van hetgeen waartoe satan des menschen hart en gemoed zoekt te verleiden, of de duivel tracht er voor te zorgen dat de beraamde middelen, zoo mogelijk, althans worden verstoord.

De tactiek daarvan was bij Christus bekend. Vandaar dat Hij deze woorden in profetischen zin met volmaakte zekerheid uiten kon, wetende dat in de toekomst zich dat nogmaals voor de zooveelste maal zoude bewijzen waarheid te zijn.

En ook hier faalde niet de profetie. Wij hebben aan de hand der geschiedenis aangehaald hoe de verschillende eerste dienstknechten van den Heer, bijna zonder uitzondering, door beulshanden sterven moesten, of wel door het opgezweept gepeupel werden vermoord. Dat alles was het werk van den aartsvijand, omdat hij zich bewust was dat zij de dragers waren van de godsboodschap, en zoo wanneer door het menschdom voldoende acht op die boodschap werd geslagen, het met zijne macht spoedig gedaan zoude zijn.

Somwijlen zijn de instrumenten door den duivel gebruikt, niet alleen hem ter wille, maar doen zulks bewust. Ook echter gebeurt het menigmaal dat zij die de wenschen en plannen van den duivel ten uitvoer leggen, zulks onbewust doen, en naar waarheid meenen zooals hier door Jezus werd voorspeld dat in de toekomst gebeuren zou, zij meenden „Gode eenen dienst te doen.”

Legde de duivel in alle opzichten zijne plannen bloot, zoodat zij gemakkelijk konden worden onderkend als te zijn booze en goddelooze plannen, dan zoude hij geen voldoende aanhang krijgen, en geene macht genoeg kunnen ontwikkelen om datgene te doen wat hij zich van voor het begin der eeuwen reeds heeft voorgenomen te doen. Vandaar dat hij zeer dikwijls gebruik maakt van listen en lagen waardoor het menschdom in zijne valstrikken verward raakt, Een dier listen is wel zich voor te doen als een engel des lichts. En het arge-looze hart van den mensch is nergens meer gevoelig voor dan op die wijze te worden omspannen.

Daaruit is te verklaren hoe het komt dat gedurende die tal van eeuwen verlopen, steeds weer zij die een godzalig leven wenschten te leiden, niet een leven naar het oog enkel godvruchtig en vroom, maar inderdaad en in werkelijkheid, wat dan meestal afweek van de heerschende begrippen van den tijd, door de tijdgenooten van dezulken niet konden worden begrepen. Al heel spoedig na de hemelvaart van Christus geraakte de zichtbare Kerk in verval, doordat heidensche gebruiken de belijdenis en ceremonie inkwamen, en het gros van de

belijders zoodanig van de ware leer deed vervreemden dat de enkelingen al spoedig werden onthoofd of op andere wijze ter dood gebracht.

Wij hebben zoo juist gezegd dat aller geschiedenis zich steeds weer herhaalt, en voegen er hier bij dat dezelfde oorzaken ook steeds dezelfde gevolgen hebben, van waar het weer komt dat ook in deze, de latere bedeeing, niet zoodra satan zag dat de Heer opnieuw bemoeienis met het menschdom toonde en Hij zich, ten hunnen gunste, van den hemel openbaarde, hij — satan — opnieuw plannen ging smeden het werk van zijnen Vijand te verwoesten. Listig als steeds, ging hij ook thans te werk, en trachtte door smaad en laster vijandschap te zaaien in de harten van hen naar wien het menschdom als autoriteiten opzag, en evenals in de dagen van ouds de Christus niet door het volk verworpen werd, maar de hoofden van het volk, die om geschenken rechten, zooals de profeet zeide, hunne volgelingen zoodanig wisten op te ruïen, dat zij in den Heer der Heeren een boosdoener zagen, en meenden een godewelgevallig werk te doen wanneer zij Hem ter dood brachten.

Dezelfde geest nu, die voor negentien eeuwen terug den Christus heeft vermoord, heeft ook Joseph Smith ter dood gebracht. Die heeft ook thans getracht, met dezelfde middelen, er zorg voor te dragen dat het evangelie, hoe rein ook en hoe schoon, hoe eenvoudig ook, en toch hoe grootsch, geene voeten aan de aarde kon krijgen, en zoo het in de macht van dien satansgeest gelegen had, dan zou evenals voorheen er oorzaken zijn gekomen dat de Kerk van Christus met haar priesterschap, opnieuw de vlucht zoude hebben moeten nemen van de aarde, en opgenomen moeten worden in de hoogte, om de verwoesting en totale nederlaag te ontkomen.

Gode zij dank evenwel zijn wij ons volkomen bewust dat zulks nooit of nimmer meer zal gebeuren. Moge satan nogmaals woeden en alle krachten inspannen het laatste werk van den Zoon des Menschen te vernietigen, zulks zal hem niet gelukken, aangezien wij de stellige belofte hebben van den Vader dat dit de laatste maal is dat Zijne hand aan den ploeg wordt geslagen en dat thans het werk der toekomst van het koninkrijk van Zijnen Zoon voltooid zal worden. Reeds licht de dageraad van die heerlijke toekomst, en al is het ook dat men de bedienaars van de ware leer van Christus tracht uit te werpen uit de synagogen, en al is het ook, dat nog menig-een meent Gode eenen dienst te doen door te velde te trekken tegen de „verderfelijke” leer van de „Mormonen”; wij weten zeker dat gerechtigheid en rechtvaardigheid, na zoolang schijnbaar het onderspit te hebben gedolven, eenmaal in volle glorie en heerlijkheid zullen verrijzen, en zich zullen betoonen de wereldkracht der toekomst te zijn, waarop enkel en alleen die rechtvaardige verhouding kan worden gebouwd van volken en menschen onderling, die alleen geschikt is als koninkrijk den rechtvaardigen Koning aangeboden te worden.

Dat onzen Heer werd verworpen geeft ons moed eveneens ons kruis te dragen, wetende dat aan ons niet zoo veel zal worden gegeven te verduren als Hij heeft moeten verduren voor de zaak die Hij van af den beginne niet alleen de waarheid wist, maar waarvan de betekenis zóó grootsch was en verheven dat Hij geen oogenblik aarzelde om alles op te offeren, eer, goeden naam, leven zelfs, tot voltooiing van de taak Hem in dit wereldspel te spelen gegeven.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
GE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

Aangezien ons tijdschrift somwijlen komt op plaatsen waar het minder gemakkelijk is andere propagandalectuur te verspreiden drukken wij hieronder af, hoofdstuk 7, uit „Een stem tot waarschuwing”, het handige boekje wat, om zijn rijken en duidelijken inhoud, zoo graag aan onderzoekers wordt uitgegeven. Wij doen zulks om de voor de leer der menschen weliswaar harde, maar daarom niet minder groote en veelzeggende waarheden, naar wij hopen, ook onder het oog te kunnen brengen van die lezers van ons tijdschrift, die tot heden toe gezegde boekjes nog niet onder de oogen hebben gehad. Terzelfder tijd zij gezegd, dat het origineel, een werkje van ruim 200 bladzijden, te verkrijgen is aan het Hoofdkantoor Crooswijksche singel 7 b, en bij alle zendelingen in de Nederlandsche Zending, tegen den luttelen prijs van 15 cent.

EEN TEGENSTELLING TUSSCHEN DE LEER VAN CHRISTUS EN DE VALSCHE LEERSTELLINGEN DER TWINTIGSTE EEUW.

„Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon. 2 Joh. 9.

DE LEER VAN CHRISTUS.

En degenen die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen:

In mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen.

Met nieuwe tongen zullen zij spreken.

Slangen zullen zij opnemen, en al is het dat zij iets doodelijks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op krankten zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.

(Mark. 16: 17—18.)

Die in mij gelooft, de werken die ik doe zal hij ook doen, en zal meer doen dan deze; want ik ga heen tot mijnen Vader.

(Joh. 14: 12.)

DE LEERSTELLINGEN DER MENSCHEN.

En deze teekenen zullen niet volgen hen die gelooven, want zij zijn weggedaan, en niet langer noodig.

In zijnen naam zullen zij geene duivelen uitwerpen.

De gave van talen is niet langer noodig.

Zoo wanneer zij slangen opnemen, zij zullen hen bijten; wanneer zij iets doodelijks drinken, dan zal het hun doden. Op de zieken zullen zij niet de handen leggen, en zoo zij het wel doen, dan toch zullen zij niet genezen; want zulke dingen zijn weggedaan.

Hij die in Christus gelooft, zal niets doen van de wonderen en machtige werken die Hij deed want zulke dingen hebben op gehouden.

Er is niets bedekt hetwelk niet zal ontdekt worden, en verborgen hetwelk niet zal geweten worden.

En Hij zal Zijne engelen uitzenden met eene bazuin van groot geluid, en zij zullen Zijne uitverkorenen bijeenvergaderen, uit de vier winden, enz. (Matt. 24: 31.)

En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige evangelie om te verkondigen den genen die op de aarde wonen, enz. (Op. 14: 6.)

Maar wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; wederom, „de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.” (Joh. 16: 13.)

Indien gij in mij blijft, en mijne woorden in u blijven, zoo wat gij wilt zult gij begeeren, en het zal u geschieden. (Joh. 15: 7.)

En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in mij gelooven zullen; opdat zij allen één zijn, gelijkewijs gij, Vader! in mij, en ik in U. (Joh. 17: 20—21.)

Eén Heer, één geloof, en één doop. (Ef. 4: 5.)

Want ook wij allen zijn door eenen Geest tot één lichaam gedoopt. (1 Cor. 12: 13.)

En God heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars; tot de volmaking der heiligen, tot het werk

Er zal geene openbaring meer zijn, want alle dingen noodig, zijn alreeds geopenbaard.

En er zal geene bediening van engelen meer zijn, want zulke dingen zijn weggedaan.

Engelen verschijnen niet meer in deze verlichte eeuw, omreden zij niet langer noodig zijn.

Inspiratie is niet langer noodig in deze eeuw van geleerdheid en beschaving. Wederom, dezelve, inspiratie namelijk, zal u geene toekomstige dingen toonen, want dan zoudt ge een profeet zijn, en er zijn geen profeten in deze dagen.

In deze dagen is dat niet zoo; wij moeten niet verwachten de zieken te genezen, en wonderen te werken, dientengevolge moeten wij niet verwachten te zullen ontvangen waarom wij vragen.

En wij zijn allen goede Christenen, en wij allen gelooven in Hem door des Apostels woorden, ofschoon wij verdeeld zijn in onderscheidene honderden van verschillende secten.

Vele Heeren, vele gelooven, en drie of vier soorten van doop.

En door vele geesten zijn wij van elkander gescheurd tot verschillende lichamen.

En er zullen geen Apostelen meer zijn, en geen profeten. Maar het werk der bediening, de volmaking der heiligen, en de opbouwning van de verschillende lichamen van Christus, kan alles

der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus.

(Ef. 4: 11—13.)

Deze gaven en ambten waren er om te blijven bestaan totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomenen man, tot de mate van degrootte dervolheid van Christus.

Deze gaven en ambten waren gegeven opdat wij in het vervolg niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen.

(Ef. 4: 13—14.)

En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron.

(Heb. 5: 4.)

En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden?

(Rom. 10: 15.)

Is iemand krank onder u? dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heeren; en het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zoo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden.

(Jak. 5: 14—15.)

Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving

zeer wel gedaan worden zonder deze gaven van God; alleen geef ons geld genoeg om de wijsheid der menschen aan te kweken en die te benutten.

Apostelen, wonderen en gaven, waren er om te blijven bestaan gedurende het eerste tijdperk van het Christendom, en daarna zouden zij ophouden, omreden ze niet langer noodig waren, hun doeleinde volbracht hebbende.

Tractaten, belijdenissen, predikatiën en toelichtingen van niet geïnspireerde mannen, tezamen met een gehuurd priesterschap, zijn thans noodig om de menschen te weerhouden van weggedreven te worden met allen wind der leer, enz.

En niemand neemt zichzelf die eer aan, dan hij die opgeleid is voor dit oogmerk, en van de menschen opdracht heeft ontvangen.

En hoe zullen zij prediken, tenzij zij voor dit doeleinde wel onderrecht zijn, en gezonden (door hunne autoriteiten-leeraars).

Is iemand krank onder u? Dat hij niet zendt om de ouderlingen der Kerk, of, zoo wanneer de ouderlingen komen, dat zij niet de handen op hem leggen, noch hem zalven in den naam des Heeren, want dit alles is Mormoonsche verleiding; maar stuur om een' goeden dokter, en allicht zal hij dan gezond worden.

Bekeert u, en weest boetvaardig, een iegelijk van u, en roept: „Heere, Heere!” en allicht zult

der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen; want u komt de belofte toe, en uwen kinderen, en allen, die daar verre zijn, zooveel al er de Heere, onze God, toeroepen zal.

(Hand. 2: 38—39.)

En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God), Ik zal uitstorten van mijnen Geest op alle vleesch; en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren, en uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen droomen droomen, enz.

(Hand. 2: 17.)

Ijvert om de geestelijke gaven, maar meest, dat gij moogt profeteeren.

(1 Cor. 14: 1.)

Ijvert om te profeteeren, en verhindert niet in vreemde talen te spreken.

(1 Cor. 14: 39.)

Doch tevergeefs eeren zij Mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn. (Matt. 15: 9.)

gij vergiffenis van zonden ontvangen; en moogt ge gedoopt zijn of niet, den Heiligen Geest zult gij niet ontvangen, zooals dit de ouden deden, want zulke dingen zijn weggedaan.

En in deze laatste dagen zal de Heer zijnen Geest niet uitstorten om onze zonen en dochteren te doen profeteeren, onze oude menschen droomen te doen droomen, en onze jongelingen gezichten te doen zien; want deze dingen zijn niet langer noodig, en dit alles is bedriegerij, en niemand dan de onnoozelen gelooven zulke dingen.

Ijvert niet naar eenige der bovennatuurlijke gaven, in 't bijzonder evenwel hoed u voor profetie, want iets dergelijks bestaat niet meer.

Profeteert niet, en het is alles slechts inbeelding om in vreemde talen te spreken.

Het maakt geen verschil wat soort van leerstelling, of wat stelsel een mensch omhelst, als hij slechts ernstig is en Jezus Christus dient.

(Wordt vervolgd.)

VELE GODEN.

Uit de „Utah-Nederlander”, het Hollandsche weekblad, verschijnende, zooals een groot deel onzer lezers weten, te Salt-Lake-City, nemen wij het volgend artikel over, van de hand van den redacteur Wm. J. de Brij, ook bij de lezers van „De Ster” zoo wel bekend. Dit artikel is geschreven als een vervolg op eene serie andere, eveneens in gezegd weekblad opgenomen, als eene verdediging tegen de aantijgingen van Ds. H. Bultema, die vermeende zooveel goddelooze fouten te vinden in de leer van de Heiligen der Laatste Dagen, dat hem zulks uit de pen moest. Tot toelichting behoeven wij verder niets te zeggen. Het artikel is wel gedocumenteerd met de noodige bewijspplaatsen, en wij achtten het van te veel belang ook voor onze lezers, die somwijlen

eveneens in de noodzakelijkheid komen om de zienswijze van de Kerk met betrekking tot deze zaken tegen andersdenkenden te verdedigen, om het in ons tijdschrift niet een plaatsje te geven.

In Ex. 15:11 lezen wij als volgt: „O Heere! wie is als Gij onder de goden?” Men zal zeggen, dat hier over afgoden gesproken wordt. Doch is het geen belediging voor den Almachtige, in een lofzang met de afgoden op één lijn gesteld te worden? Mozes kan dit niet bedoeld hebben. In Psalm 86:8 lezen wij: „Onder de goden is niemand u gelijk, Heere.” Zie ook Ps. 136:2, alwaar gezegd wordt: „Looft den God der goden.”

In Psalm 82:1 lezen wij: „God staat in de vergadering Godes; Hij oordeelt in het midden der goden.” De kantteekening zegt: „In de vergadering Godes beteekent hetzelfde als in het tweede lid, in het midden der goden, d. w. z. in het midden der machtigen en rechters.” Onze vaders beseften dus volkomen, dat er wezens waren die goden genoemd werden, alhoewel zij zeiden, dat het machtigen en rechters waren. In verband hier mede moet begrepen worden, dat zij die teksten volgens hunne opvattingen verklaarden.

In vers 6 van Psalm 82 lezen wij: „Ik heb wel gezegd: gij zijt goden; en gij zijt allen kinderen des Allerhoogsten.” Jezus verwijst naar deze Psalm in Joh. 10:34 en zegt: „Is er niet geschreven in uwe wet: Ik heb gezegd, gij zijt goden? Indien de wet die goden genaamd heeft, tot welke het woord Gods geschied is, en de Schrift niet kan gebroken worden; zegt gijlieden tot mij, dien de Vader geheiligt en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert God; omdat ik gezegd heb: Ik ben Gods Zoon.” Deze woorden, door Jezus gesproken, zijn zeer duidelijk.

Genoeg is aangetoond om te doen zien, dat alhoewel er vaak in den Bijbel over afgoden gesproken wordt, er soms ook over goden wordt gesproken. Volgens de gereformeerde vaders konden er machtigen of rechters mede bedoeld worden. In Psalm 86:2 staat het duidelijk, dat menschen met den naam van goden genoemd kunnen worden; en volgens 1 Cor. 8:5 zijn er in den hemel en op aarde die goden genaamd worden. Doch er is maar één God om te aanbidden. Door den Apostel Paulus wordt in 1 Cor. 8:5 en 6 dus de sleutel tot oplossing van het geheim gegeven.

In verband met deze bespreking is het niet onbelangrijk te lezen wat in Ex. 4:16 gezegd wordt. God zegt tot Mozes, over Aäron sprekende: „En hij zal voor u tot 't volk spreken; en het zal geschieden, dat hij u tot een mond zal zijn, en gij zult hem tot een God zijn.” In hoofdstuk 7:1 lezen wij: „Toen zeide de Heere tot Mozes: „Ik heb u tot eenen God gezet over Farao.” Dit toont ons, dat menschen tot wie het woord van God kwam, vroeger ook goden genoemd werden, zooals Jezus dit zelf zegt in Joh. 10. Zij moeten

echter niet aangebeden worden. Er zijn nog andere teksten die aangehaald kunnen worden, om het onderwerp duidelijk te maken, maar dat is voor dit artikel overbodig.

Alhoewel de door ons aangehaalde teksten uit den Staten-bijbel reeds duidelijk zijn en voldoende tot het bewijzen onzer leeringen, spreken andere vertalingen nog meer in ons voordeel. Wij geven hier eenige van de zelfde teksten uit de vertaling van den Bijbel, die als de „Leidsche vertaling” bekend is. Met het aanhalen van die teksten beweren wij niet, dat die vertaling in alles juist is, want ook deze vertaling is het werk van menschen, en in de aantekeningen zien wij vaak dat de opvattingen van den vertaler en de richting die hij toegedaan is, van veel invloed in de uitlegging en ongetwijfeld in de vertaling geweest zijn.

In Ex. 15:11 lezen wij: „Wie onder de goden is u gelijk, Jahwe?” In de aantekening wordt het volgende gezegd: „De dichter levende in een tijd toen de meest ontwikkelde Israëlieten en Judeërs geloofden dat Jahwe de eenige God was, gebruikte hier toch een uitdrukking, wellicht door oude liederen in zwang gekomen, waarin hij slechts als de sterkste der goden gehuldigd wordt.”

„God staat in de godsvergadering, richt te midden der goden,” Psalm 86:1. De aantekening zegt; „De goden, of zonen Gods, vers 6, of engelen, zijn de hemelsche machten die geacht werden de vreemde volken die Israël onderdrukten te beheerschen.” Meer aanhalingen zijn overbodig. Men moet ook hier niet vergeten, dat deze vertaler, of vertalers, slechts in het bestaan van één God geloofden en de uitlegging daarmede in overeenstemming moesten brengen. Als men nu in aanmerking neemt, dat dé Bijbel Gods Woord is en onder inspiratie geschreven, dan gaat het niet altijd om maar eenvoudig te zeggen, dat het een aanhaling uit „oude liederen” is, of iets moet beteekenen volgens de gevoelens van de vertalers.

Nu zullen wij eenige aanhalingen doen uit het boek „Leer en Verbonden,” wat als leer der Kerk erkend wordt. In afd. 76:54—59 lezen wij als volgt: „Die zijn het, welke de Kerk van den Eerstgeborene zijn. Die zijn het, in wier handen de Vader alle dingen gegeven heeft; die zijn het, welke Priesters en Koningen zijn welke van Zijne volheid en van Zijne heerlijkheid ontvangen hebben, en Priesters des Allerhoogsten zijn, naar de orde van Melchizedek, welke naar de orde van Henoch was, welke naar de orde van den Eeniggeborenen Zoon was; daarom, gelijk geschreven is, zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods; daarom zijn alle dingen hunner, hetzij leven of dood, of tegenwoordige of toekomstige, allen zijn hunner en zij zijn van Christus, en Christus is van God.”

In afd. 132:20 wordt gezegd van hen die de volheid van het Evangelie gehoorzaam zijn: „Dan zullen zij Goden zijn, omdat zij

geen einde hebben; daarom zullen zij van eeuwigheid zijn, omdat zij voortgaan; dan zullen zij boven alles zijn, omdat alle dingen aan hen onderworpen zijn. Dan zullen zij Goden zijn, omdat zij alle macht hebben, en de engelen zijn hun onderworpen."

Joseph Smith zeide in een redevoering op 16 Juni 1844 gehouden, „Ik geloof dat die Goden, die God als Goden openbaart, zonen van God zijn, en allen kunnen uitroepen: Abba, Vader!"

Toen wij eenige jaren geleden in Nederland waren, schreven wij verschillende artikelen over dit onderwerp in eenige couranten, en werden ook gedeeltelijk in „De Ster" overgenomen. Uit die artikelen nemen wij het volgende over:

„Het leerstuk is eenvoudig en schoon, maar men moet een overzicht over de geheele zaak nemen en geen enkele op zichzelf staande feiten en gezegden.

„Beschouw den sterfelijken mensch hier op aarde. Zie welk een ontwikkeling, kennis en macht zijn deel kan worden, gedurende den korten tijd tusschen de wieg en het graf. Wij zien nu reeds, dat hij zich voortbeweegt op den adem van den wind; hij grijpt den bliksem, meet den afstand der zonnen en planeten, en maakt de etherstroomen tot snelle boodschappers. Beschouw dienzelfden mensch, opgestaan uit het graf, met een onsterfelijk verheerlijkt lichaam als Jezus Christus bezit, geeft hem de eeuwigheid om zich verder te ontwikkelen en zeg dan wat zijn naam en lot zal wezen.

„Beschouw de legio zonnen om u heen, ontelbaar is hun getal. Vele vaste sterren zijn oneindig grooter dan onze zon. Een telegram dat de zon in 8 minuten zou bereiken, heeft 1800 jaren noodig om sommige van die sterren te bereiken. Zooals onze aarde een planeet is, welke zich om onze zon beweegt, zoo zijn er ontelbare planeten of werelden die zich om die verre zonnen bewegen. Als men dit alles ziet, dan zal men deze aarde niet langer als het hoofddoel van het heelal beschouwen, temeer als men in aanmerking neemt, dat deze wereld geen licht of voordeel heeft van die ver verwijderde zonnen. Zou dan de mogelijkheid niet bestaan, ja zou het niet redelijk zijn, dat zich op die scheppingen Gods ook schepselen bevinden? Is het niet onredelijk te veronderstellen, dat die scheppingen daar maar doeleloos rondwentelen? En wanneer daar ook schepselen Gods op wonen, is het dan niet redelijk te veronderstellen, dat daar vertegenwoordigers van God aan het hoofd staan, die met Zijnen naam genoemd worden, die goden voor die onderscheidene werelden zijn, zooals Mozes dit was voor Aäron en Farão? Het is waar, de kinderen Israëls konden die dingen niet verstaan en daarom werd hun slechts van de schepping der wereld en met alles dat daarop betrekking heeft, gesproken. Maar het zou onredelijk zijn te zeggen, dat er daarom niets meer is of geopenbaard zal worden dan zij wisten of hun geopenbaard werd. Het

staat geschreven, dat „de wetenschap vermenigvuldigd zal worden,” Daniël 12:4; en zullen wij voor de dingen die God ons duidelijk laat zien en openbaart, de oogen sluiten? Gewisselijk neen!

Welnu dan „de menschen zijn Gods geslacht.” Hand. 17:29, „want God is de vader onzer geesten.” Hebr. 12:9. Zij zijn op aarde geplaatst, door God geschapen „om te volmaken,” Gen. 2:3. Door de verzoening van Jezus Christus en de gehoorzaamheid aan het Evangelie worden zij medeërfgenenamen met den Verlosser: „En indien wij kinderen Gods zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen van God, en medeërfgenamen van Christus; zoo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.” Rom. 8:17. Met Christus zullen zij „in alle eeuwigheid regeeren als koningen en Zijn naam zal op hunne voorhoofden zijn,” Openb. 22:4, 5. Verder zegt Johannes: „Maar wij weten, dat als Hij geopenbaard zal zijn, wij Hem zullen gelijk wezen.”

„Zullen die goden, wel schepselen Gods, maar verheerlijkt, onsterfelijk en volmaakt geworden, misschien straks niet in vergaderingen samen komen, onder leiding van God den Vader, om daar door Hem onderwezen te worden, of bevelen te ontvangen met betrekking tot werelden welke nog het aanzijn zullen zien? En kan zoo iets ook niet in het verleden hebben plaats gevonden? Ongetwijfeld zag de Psalmist dit verheven tooneel, toen hij uitriep: „God staat in de vergadering Godes; Hij oordeelt in het midden der goden.” Psalm 82:1.

Dit is geen heidensche leer van een veel-godendom, want in alle eeuwigheid zullen de gezaligden met Paulus uitroepen, met betrekking tot God: „Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid.” Rom. 11:36.”

INHOUD:

Een nieuw en eeuwig verbond blz. 149 Uitgeworpen „ 154 Een tegenstelling tus- schen de leer van Chris-	}	tus en de valsche leer- stellingen der twintigste eeuw „ 157 Vele Goden „ 160
--	---	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.